

życzkowej do nieprzekraczalnej wysokości 150.000.000.000 mk., łącznie z pożyczkami, wyszczególnionymi w art. 1 i 2 ustawy z dnia 26 listopada 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 112, poz. 738), w kwocie ogólnej 64.625.000.000 mk.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

Witos

Minister Skarbu:

w z. *Weinfeld*

403.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 9 czerwca 1921 r.

o utworzeniu Państwowej Rady Emigracyjnej.

Na mocy art. 15 i 29 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. o tymczasowej organizacji władz naczelných (Dz. P. № 1 poz. 1) oraz art. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1920 r. w przedmiocie utworzenia Urzędu Emigracyjnego przy Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej (Dz. Ust. Rz. P. № 39 poz. 232) oraz w myśl rezolucji Sejmu Ustawodawczego z dnia 4 listopada 1920 r. zarządza się co następuje:

§ 1. Przy Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej tworzy się Państwową Radę Emigracyjną z siedzibą w st. m. Warszawie.

§ 2. Do zakresu działania Państwowej Rady Emigracyjnej należy:

- opiniowanie na wniosek Urzędu Emigracyjnego w sprawach dotyczących polityki emigracyjnej, reemigracyjnej i imigracyjnej;
- opiniowanie projektów ustawodawczych w powyższych sprawach;
- opiniowanie projektów konwencji międzynarodowych, zawrzeć się mających w sprawach emigracji, reemigracji i imigracji;
- opiniowanie podań towarzystw okrętowych o udzielenie zezwoleń na sprzedaż kart okrętowych III kl. i międzypokładowych;
- przedkładanie Urzędowi Emigracyjnemu wniosków i uwag w przedmiocie ustawodawstwa, polityki i opieki emigracyjnej, imigracyjnej i reemigracyjnej.

§ 3. Państwowa Rada Emigracyjna składa się:

- z 8 członków delegowanych przez Sejm;
- z 8 członków wyznaczonych po jednym przez Ministrów: Spraw Wewnętrznych, Spraw Zagranicznych, Spraw Wojskowych, Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Skarbu i Zdrowia Publicznego, oraz Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego;
- z 8 osób pracujących teoretycznie lub praktycznie w zakresie emigracji, powołanych na przeciąg 3 lat na wniosek Dyrektora Urzędu Emigracyjnego przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

§ 4. Na posiedzeniach Państwowej Rady Emigracyjnej przewodniczy Minister Pracy i Opieki Społecznej, względnie wyznaczony przez niego zastępca.

§ 5. Posiedzenia Państwowej Rady Emigracyjnej odbywają się w miarę potrzeby nie rzadziej jednak niż raz na trzy miesiące.

Nadto należy zwołać zebranie Rady Emigracyjnej o ile tego zażąda $\frac{1}{4}$ jej członków lub Urząd Emigracyjny.

§ 6. Posiedzenia Państwowej Rady Emigracyjnej są ważne w razie obecności $\frac{1}{3}$ jej członków. Opinie Rady zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga przewodniczący.

§ 7. Członkowie Państwowej Rady Emigracyjnej nie będący przedstawicielami władz oraz Sejmu otrzymują diety i zwrot kosztów podróży na zasadach przysługujących urzędnikom państwowym V stopnia służbowego za każdy dzień czynności w Radzie.

§ 8. Koszta utrzymania Państwowej Rady Emigracyjnej obciążają budżet Urzędu Emigracyjnego.

§ 9. Wykonanie niniejszego rozporządzenia poleca się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

Prezydent Ministrów:

Witos

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

L. Darowski

Minister Spraw Wewnętrznych:

Raczkiewicz

Minister Spraw Zagranicznych:

Skirmunt

404.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 11 lipca 1921 roku

W sprawie rozciągnięcia na województwa nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz na powiaty grodzieński, wołkowyski i białowieski województwa białostockiego mocy obowiązującej dekretu z dnia 8 lutego 1919 r. w przedmiocie ustroju Sądu Najwyższego.

Na mocy art. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1921 r. o unormowaniu stanu prawno-politycznego na ziemiach, przyłączonych do obszaru Rzeczypospolitej na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze dnia 12 października 1920 r. (Dz. U. Rz. P. № 16 poz. 93) Rada Ministrów zarządza co następuje:

§ 1. Na województwa nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz na powiaty grodzieński, wołkowyski i białowieski województwa białostockiego rozciąga się moc obowiązującą dekretu z dnia 8 lutego 1919 r. w przedmiocie ustroju Sądu Najwyższego (Dz. Pr. P. P. № 15 poz. 199).